



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Versvs II. Et secundùm multitudinem miserationum tuarum, dele
iniquitatem meam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

Ex. 32. Tu igitur cogita, quid efficere potuerit Recordatio, non fervorum tantum, sed Filij? Idcirco sicut ea res haudquaquam latebat Davidem, sic ego penitus non ambigo, quin hujus ille Misericordiae mentionem facere voluerit affectu prorsus singulari, ad DEI benignitatem provocandam. Sit igitur & tibi curae, ut quoties deinceps Psalmum istum recitabis, hujus recorderis Misericordiae, Si enim est *apud Dominum Misericordia Pſal. 131. v. 7.* nulla enimvero ista vel major est, vel magis DEO propria. Secundum hanc nos apti iterum facti sumus ad sperandam tam vivo affectu salutem nostram aeternam, cum sine hac, qualiscunque nostra spes ac fiducia, plane esset extincta; imò ex tam recenti ac viridi, qualis in Paradiso terrestri fuerat omni arido trunco aridior fuerit effecta. *Secundum Misericordiam suam magnam regeneravit nos in spem vivam. 1. Petr. 1. 3.*

VERSUS II.

*Et secundum multitudinem miserationum tuarum,
dele iniquitatem meam.*

- I. **C**onsidera, quodnam sit in sacris Literis discrimen, quod intercedit inter Misericordiam, de qua modò diximus, & inter Miserationes divinas, quas hinc implorat David. Illud solum est, quod semper intercedit inter Actus, & Potentiam, quae eliciuntur. *Sponsabo te mihi in Misericordia, en Potentiam, & in Miserationibus; En Actus. Os. 2. 19.* sunt aliqui qui nonnunquam miserantur proximum suum, calamitate aliquam pressum. Subinde tamen, quamlibet eum videant fame propè tabidum, frigore propè ene-

pè eneatum, pluribus malis languenrem & oppressum, manum tamen ad opus extendere nesciunt, & illum è crumena promere numulum, quo opus esset ad miseris ejus promptè subveniendum. Hi misericordiam in animo habent, sic est! sed cui bono, si etiam miserationes non habent? Unde jure merito sacer ille Vates, cum Hebræis tenacibus & avaris loquens, satis non habuit ipsis dicere, *miseri- cordiam facite*, sed certo consilio dixit: *miseri- cordiam & mi- serationes facite, unusquisque cum fratre suo. Zach. 7. v. 9.* Non enim eum latebat, quòd miseri illi sibi blandirentur de virtutibus, hoc sterilioribus, quò magis foliorum pom- pà luxuriantibus. Ne igitur cogites, eodem se modo rem in DEO habere. *Multa sunt miserationes ejus. 1. Paral. 21. v. 13.* Unde non contentus à suis vocari, *Misericors*, vo- luit etiam simul dici *Miserator*. *Misericors & Miserator Dominus. Psal. 110. v. 4.* *Misericors* si Habitum seu Poten- tiam spectes: *Miserator*, si Actus: ut constet, quòd ipse non amet otiosam habere benefaciendi potentiam, sed semper eam actu ipso exercere.

Considera, hoc, si uspiam, in venia peccatis danda apparere manifestissimum. Certum est, quòd ea in re DEUS exerceat perfectissimum quem potest, misericordiae actum. Neque hunc ipse jam solum exercet: semper enim eum producit multis aliis comitatum: quæ est res observa- tu digna, omniumque, quæ cogitari possint, maximè ad- mirabilis. Primus Misericordiae actus consistit in plena amoris condonatione, quâ DEUS veniam dat injuriæ, etsi tam injustæ: & hic est; non ampliùs habere eum inimi- cum, qui illam injuriam intulit. Secundus consistit in in- fusione gratiæ Sanctificantis; quod est, iterum, habere of- fensorem illum dolentem, ut amicum; imò ut filium.

Tertius

Tertius consistit in reparatione, seu redditione omnium donorum, omnium auxiliorum, & omnium habituum virtutum; quæ cuncta gratiam perinde consequuntur, ac solem radij, aut rivuli scaturiginem. Quartus consistit in restitutione juris, quod prius possidebatur, ad hæreditatem, Beatitudinem nimiram cælestem. Quintus consistit in vitâ eodem momento redditâ omnibus omnino meritis, quæ culpâ accedente videri desierant (tanquam ad conspectum nocentissimi Basilisci) erantque, ut vocant, mortificata. Sextus consistit in augmento gratiæ; in Gratia inquam majore, quam fuerit illa, quàm peccator ante culpam possederat. Vel enim ille justitiam recipit virtute doloris & contritionis perfectæ; & tum ille ultra gratiam pristinam, accipit infusam à DEO illam præterea gratiam, quæ respondet ejusmodi contritionis merito, prout aut major ipsa, aut minor est. Vel recipit Justitiam virtute Sacramenti, cum quo sufficit dolor etiam imperfectus: & hîc, supra gratiam pristinam, DEUS infundit illi præterea eam gratiam, quæ à Sacramento ex opere operato provenit, prout Sacramentum recipiens plus minusve erat paratus. Septimus consistit in augmento, proportionem suam debito donis jam enumeratis: Cum enim horum fons sit Gratia sanctificans, necesse est, hæc adauctâ crescere etiam dona, quæ ex illa promanant: haud secus ac appropinquante sole crescunt radij, & aucto fonte rivi quoque plus aquæ vehunt.

Jam autem, sicut Davidi melius, quàm nobis, cognitum erat ejusmodi actus misericordiæ, sic ille omnium sigillatim memor, non satis habuit cum gemitu DEO dicere, *Miserere mei DEUS secundum magnam misericordiam tuam. Sed addidit confestim; & secundum multitudinem miserationum tuarum dele iniquitatem meam:* probè intelligens, quàm

quàm multa simul beneficia polliceri sibi posset ab inexhausta illa pietatis vena, quam venerabatur. Tibi parùm videtur, quòd DEUS veniam tibi det unius peccati lethalis; quia tu non curas ejus beneficij magnitudinem perspicere, nisi superficie tenus: si tamen tu illam figillatim perpenderes, o quàm attonitus hæeres magnitudine gratiæ, quâ tibi noxa remittitur!

Considera quòd DEUS, ad hoc ut ostendat, quanta re vera sit illa Benignitas, quâ ignoscit peccantibus, sæpe etiam faciat, ut ubi abundavit delictum, ibi abundet & gratia: non propter illud tantum incrementum, quod conceditur cunctis recuperantibus Justitiam (de quo paulò ante est dictum) sed propter id, quod speciali favore confert nonnullis magis sibi caris. Contingit autem hoc tunc, quando, qui peccaverat, tanto sui delicti dolore tangitur, ut inde stimulos sibi admoveat ad majorem sanctitatem procurandam. Tunc enim vero, *ubi abundavit delictum, non abundat tantum, sed superabundat & gratia*: hujus enim ope mutat quodammodo naturam suam homo, & non tantum illam reprimit ac coercet; sic ut planè alius à se evadat: *Sallet ut Cervus, Claudus. Isa. 35. v. 3.* Sed eò etiam progreditur, ut gaudeat de contemptu, lætetur in asperis, jubilet in persecutionibus, quæ subinde experiri contingit; unum illud ad animum revocans, quòd nullum sit malorum genus, cui se obnoxium non reddiderit, dum peccavit. Hoc est peccatum mutatum in salutem, & in salutem maximam. Et idcirco quis dubitare possit, quin hoc ipsum sit, quod à DEO consequi suis his suspiriis David laboravit? & si flagitavit, enimvero consecutus etiam est; dum in tot, quæ deinceps in pœnam peccati supervenerunt, malis, in tot rerum perturbationibus, in

tot cladibus, tantis subinde effulfit heroicarum virtutum exemplis, quanta nemo ignorat. Tu Davide solo non contentus, contemplare etiam Paulum, contemplare Matthæum, contemplare Magdalenam, & observa, quantum illi emolumentum est culpis à se admissis hauserint. Omnia hæc citra ullam controversiam, effecta sunt Misericordie DEI ad ultimos quasi limites progressæ in auxiliis gratiæ superabundantibus ad finem tam sublimem ipsis conferendis. Sed cur non & tu pro modo statûs tui consequi possis ejusmodi auxilia, si noveris illa ritè petere? sæpe sic alloquere DEUM cum magna fiducia: *Reminiscere miserationum tuarum, quæ à seculo sunt. Psal. 24. v. 6.* Et ora DEUM, ut juxta has se tecum gerat in te ad pœnitentiam admittendo: & *secundum multitudinem miserationum tuarum, dele iniquitatem meam.* Nôsse, quòd DEUS, si velit, possit erga nos uti actibus magnis suæ misericordie, non excitat nos fati, aut animos addit. Addit hos animos spes, quòd DEUS iis sit usus. Ad hanc autem fiduciam excitandam nihil plus confert, quàm ad mentem revocare, quòd DEUS iis usus sit, cum tot, & tam multis, pro illa sua propensione summâ, quâ potiùs ad benefaciendum, quàm puniendum pronus est. *Respicite filij nationes hominum, & scitote, quia nullus speravit in Domino, & confusus est.* an igitur tu primus confundèris, postquam tot seculorum decursu confusus est nemo?

- IV. Considera, esse quidem nonnullos, qui sæpe meminerint horum actuum Misericordie magnorum: non potest id negari: sed quo fine? ut hæc Misericordiâ abutantur. Advertunt animum ad illum amorem, quo DEUS tam multos post vitam flagitiis infamem & sacrilegam, traxit ad Pœnitentiam; & inde animos sumunt ad perseverandum

dum in malo, non ad inde exeundum. Hoc autem quid est aliud, quàm imitari imperitum aliquem ficarium, qui ad cædem à se tanto liberiùs & minore justitiæ metu perpetranda, locum sacrum & immunem eligit, & nescit, quòd locus sacer tueri non possit eum, qui ejusdem sanctitatem violavit? Aliud est, post peccatum refugere ad DEI misericordiam (id quod fecerunt nobiles illi & insignes Pœnitentes, quorum supra meminimus) aliud est, peccare, quia superest nobis perfugium ad Misericordiam divinam. Prius illud, est velle, ut ipsa ignoscat iniquitati; posterius, est velle, ut eam protegat. Hoc autem nunquam fiet. Audi, quomodo loquatur Psalmodographus: & secundum multitudinem miserationum tuarum, dele iniquitatem meam; non dicit *sustine*, sed *dele*. Non enim ideo instituta & præparata sunt antidota, ut faciliora reddant veneficia, sed ut illis medeantur. Qui igitur de industria audet irritare vipersas, quia nullo non tempore promptam apud se habet Theriacam, dignus est, ut priùs illi venenum ad cor, quàm manus ad peram pertingat. Idcirco prudentissimum est illud Sapientis monitum. *Ne dicas; Misericordia DEI magna est. Multitudinis peccatorum meorum miserebitur. Misericordia enim & ira ab illo citò proximant. Eccl. 5. 7. audis? Si Misericordia & ira citò proximant eadem ratione; igitur sciri non potest, quænam earum prima superventura sit; an Misericordia ad servandum reum; an verò Justitia ad eum perdendum. Nonnunquam Misericordia occupat Justitiam jamiam imminemtem, ut videre fuit in bono Latrone. Aliàs autem Justitia Misericordiam occupat, ut videre fuit in Latrone nequam. Sic ut perinde stultus sit, qui ad peccandum inducitur, quia DEUS est misericors, quàm ille, qui desperat veniam, quia DEUS justus est.*

B 2

Sic

Sic miserationes ejus multæ sunt erga quemcunque, ut paulò ante audisti, *multæ sunt miserationes ejus*, non tamen sunt infinitæ. Sola in DEO Potentia est, quæ limites nullos habet: actus limitem habent, quem illis suâ Providentiâ præfigit. Quid si igitur actus Misericordiæ exercendi erga te, finem jam haberent? Et tamen quàm id est facile? *Abstuli pacem meam à populo isto, dicit Dominus, Misericordiam & miserationes.* Jer. 26. v. 5.

VERSUS III.

Amplius lava me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me.

- I. **C**onsidera, quòd *similiter odio sunt DEO, Impius & Impietas ejus.* Sap. 14. v. 9. Eo tamen discrimine, quòd Iniquitatem ille absolutè oderit, Iniquum autem tantum ut Iniquus est. Idcirco Misericordia & Justitia (dotes duæ tantarum in DEO virium) certant inter se quodammodo, ut & de Iniquo, & de Iniquitate triumphent: Et verò triumphant etiam; triumphant tamen modis valde differentibus. Misericordia triumphat de peccato in Peccatore. Justitia triumphat de Peccatore in peccato. En modum: Misericordia triumphat de peccato in Peccatore; quia ejus proprium est destruere peccatum, quod in ipso invenit, & sic dolentem salvare. Justitia triumphat de Peccatore in peccato, quia ejus proprium est punire Peccatorem in peccato, quod ab eo tolli non potest, atque ita damnare obstinatum. Jam sicut David hîc de admisso peccato dolens non rogat Justitiam, sed rogat Misericordiam; ita de sua Iniquitate loquens, petit à DEO, ut illam disperdat,